

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2013. szeptember 22.
(vasárnap)**

Szepesy László

VEGYES HÁZASSÁGOK?

Lekció: Malakiás 2,10-12

Alapige: Malakiás 2,11

„Hítlenné lett Júda, és utálatosság támadt Izráelben és Jeruzsálemben, mert megfertőztette Júda az Úrnak szentségét, a melyet ő szeret, és idegen istenek leányát vette el.”

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk! Köszönjük Neked, hogy bár Te magasságban és szentségben lakozol, a bűn nem maradhat meg jelenlétedben, és mindenek felett állsz, mégis elküldted közénk egyszülött Fiadat, és Szentleked is mibennünk lakozik. Köszönjük, hogy velünk, bűnösökkel közösséget vállalsz. Magasztalunk hűségedért, azért, hogy sosem hagysz el minket, és hogy amit megígértél nekünk, azt meg is cselekszed.

Magasztalunk a kegyelemért, melyet minden nap megújítasz. Köszönjük Neked, hogy erre a mai napra is elkészítetted számunkra mind bocsánatodat, mind kegyelmedet, mind áldásaidat. Köszönjük Úr Jézus Krisztus, hogy a golgotai kereszten a mai napért is már bemutatad áldozatodat. Magasztalunk azért is Urunk, hogy igéden keresztül szólsz hozzánk. Köszönjük Neked, hogy minden nap elcsendesedhetünk, kezünkbe vehetjük a Bibliát. Hálát adunk, hogy Szentleked vezeti gondolatainkat, és szívünkbe vési akaratodat. Mindezek ellenére mégis a bűn sokszor rabul ejt bennünket. Bocsásd meg nekünk, hogy olvasva szavadat és megértve azt, mégsem engedelmeskedünk Neked, sokszor még az akarat sincs meg bennünk! Bocsásd meg nekünk az elmúlt hét bűneit, mind a jó elmulasztását, mind pedig a rossz cselekvését!

Köszönjük, hogy mindazáltal kegyelmed nem fogy el, hatalmas, mint az ég, mindenkinek, aki Hozzád fordul irgalomért, kegyelmet adsz. Dicsőítünk és magasztalunk ezért. Hadd magasztaljuk emiatt is a Te nevedet szüntelen!

Köszönjük, hogy összegyűjtöttél ma bennünket. Kérünk, add, hogy legyen ez az istentisztelet valódi tiszteletté, Neved imádásává, magasztalásává! És kérünk, ajándékozz meg bennünket jelenléteddél és azzal a hittel, melyet Lelked munkál bennünk, amely Téged dicsőít! Kérünk, így légy itt velünk!

Ámen.

Igehirdetés

Kedves Testvérek! Malakiás próféta nehéz feladatot kapott az Úrtól. Kortársaihoz olyan üzenetet kellett vinnie, melyet mind elmondani nagyon nehéz volt, mind a tartalma is lelkileg nagyon megterhelő volt. Melyik korban történt ez? Malakiás a babiloni fogságból hazatért néppel együtt élt. Felépült a templom, megépült Jeruzsálem is, és az élet kezdett a régi, megszokott kerékvágásba visszatérni. Fellendült az élet Jeruzsálemben és Júda tartományában, és mikor az emberek egyre inkább meggazdagodtak, s egyre jobb lett a dolguk, a nagy kényelemben sajnos egyre inkább megfeledkeztek Istenről, és elhanyagolták a Neki való szolgálatot. Ebben a korban kellett Malakiásnak az Úr szavát, üzenetét továbbítania.

A prófétának súlyos bűnökre kellett felhívnia a figyelmet: a nép, és a papok csak félvállról vették mind az istentiszteletet, mind az élet szentségét, azaz a hívó életet, nem ragaszkodtak az Úr parancsaihoz. A papok nem vették komolyan a szolgálatot, olyan dolgokat megengedtek az istentiszteleten, amelyeket a törvény tiltott. Ennek következménye az lett, hogy egyre kevésbé félték az emberek a Seregek Urának nevét, és olyan hitvány áldozatokat vittek neki, amelyet az ember még a barátjának sem adna, ha valóban szereti őt. Mindemellett a papok saját szolgálatukat úgy értelmezték és úgy végezték, ahogy azt ők maguk jónak látták. Az egyik legnagyobb bűn volt ez, hogy hívó emberek a saját elképzeléseik szerint éltek az életüket, és Isten ígését pedig mellőzték. Mindennek a súlyos következménye az lett, hogy Izráel népének megromlott a kapcsolata Istennel. Hiszen ha a gyülekezet vezetői, a papok sem tisztelik és félik az Úr nevét, ők maguk sem félnek áthágni az Úr parancsolatait, akkor a gyülekezet tagjai mennyivel inkább. Nem arról volt szó, hogy kiürült volna a templom. Nem arról volt szó, hogy abbamaradt volna az áldozatbemutatás. A vallásosság látszatát mindenki meg szeretne volna őrizni. Azonban mégsem az Úr parancsai szerint tisztelték Őt, hanem a saját elképzeléseik szerint. Nem félték Őt, mint mindenható Istent, nem szerették Őt, mint szerető és gondoskodó Atyát, és nem szolgáltak neki, mint mindenható Úrnak.

Már pedig ha az Istennel való kapcsolatunk megromlik Testvérek, akkor az emberekkel való kapcsolataink is kárt szenvednek. Ha nem tiszteljük Istent úgy, ahogyan az megilletné Őt, és nem szeretjük Őt, akkor az embereket sem fogjuk úgy szeretni, ahogy azt Jézus Krisztus elénk adta. És ennek a folyamatnak súlyos következményei vannak az ember életében. A felolvasott igeszakaszunk az egyik ilyen következményről ír: a hívők és nem hívők között kötött házasságokról. Urunk azt mondja, hogy aki szoros lelki kapcsolatban áll Ővele, annak nem mindegy, hogy ki a házastársa. S mielőtt még az ige magyarázatába belekezdünk, tisztáznunk kell, hogy itt különösen a társ választás kérdéséről beszél az ige. Nem arról van szó, amikor két hitetlen házasságot köt, és a házasság ideje alatt az egyik fél megtér. Arról egy másik igehely beszél. Itt arról van szó, hogy az Úr parancsát ismerték, mégis hitetlen embereket választottak maguknak társul.

Napjainkban a házasság intézményének súlyos támadásokat kell elszenvednie. Sokakban már az is kérdésként vetődik fel, hogy miért kell két embernek összeházasodnia ahhoz, hogy együtt élhessenek. Ez a korszellem sajnos már egyházunkba, gyülekezeteinkbe, a keresztyének közé is belopakodott, és sokak gondolkodásában kárt tett. Nem pusztán az nem jelent sokak számára problémát, hogy

házasság előtt huzamosabb ideig együtt éljenek jegyesükkel, hanem sokan már odáig is eljutottunk, hogy sokak Istenben nem hívő emberekkel is életre szóló szövetséget kössenek. Ha mindezeket figyelembe vesszük, akkor nagyon is aktuálisnak kell tartanunk azt, amiről az ige itt beszél.

A felolvasott három igevers alapján nézzük meg, hogy mit üzen Isten nekünk azokról a házassági szándékokról, amikor egy hívő egy nem hívővel kíván házassági szövetséget kötni. Ez a 3 igevers nem foglalja össze természetesen a Szentírás teljes tanítását sem a házasságról, sem a hívő és nem hívő közötti kapcsolatról. Csupán egy részét tárja elénk az ige e témának, de mivel nagyon is súlyos bűnre hívja fel a figyelmet, ezért nekünk is megkülönböztetett figyelemmel kell azt fogadnunk és vizsgálnunk.

Az ige három dologról beszél. Először arról a szentségről, amivel Isten az Övéit ajándékozta meg, amikor gyermekeivé fogadja őket. Másodszor arról beszél, hogy a hitetlen emberrel való házasságkötés ezt a szentséget megfertőzteti és megrontja. Harmadszor pedig arról beszél, hogy súlyos következménye van az ilyen bűnnek az ember életében. Erről a három dologról szeretnék röviden beszélni.

Először is tehát arról beszél az ige, hogy Isten a hívő embert megszentelte. A szent szó alatt azt kell értenünk, hogy Isten önmagának különválasztott embereket, a saját céljaira. Az Ószövetségben, mint azt tudjuk, Izráel népe volt az a közösség, amit Isten elkülönített saját maga számára. Izráel népe volt Isten népe. Bár Övé az egész földkerekség, és a földön élő minden nép Isten teremtménye volt, mégis csak Izráelről mondta azt Isten, hogy „ők az én népem”. Sem a káldeusokról, sem a filiszteusokról, sem pedig más népről nem mondta ezt ki határozottan, csak Izráel népéről. Ő maga volt a teremtője ennek a népnek, és Ő maga volt az, aki újjá is szülte őket, az által, hogy élő hitet adott nekik. Izráel népe a világ népei közül, az egész emberiségből az a nép, amely az élő Istent tisztelte. Tehát, ha erre a népre figyelt, ennek a népnek az életét tanulmányozta valaki, fel kellett hogy fedezze az élő Isten munkáját az életükben. És hogy valóban ők voltak a kiválasztott nép, arról beszél a 10. vers: „Nem egy atyánk van-e mindnyájunknak? Nem egy Isten teremtett-e minket? Miért csalja hát ki-ki az ő felebarátját, megrontván a mi atyáink szövetségét?”

Mit jelentenek ezek a kérdések, és miért kérdez a próféta ennyit? Kezdjük az első kérdéssel: „Nem egy Atyánk van-e mindnyájunknak?” Kiket kell a mindnyájunk alatt értenünk? Az egész emberiséget? Mondhatnánk, hogy igen, az egész emberiségnek egy atyja van, mégpedig Ádám. És ez igaz is. A kérdés az, hogy az ige valóban Ádámról beszél? Az igeversünk végét nézve más következtetésre kell jutnunk, ugyanis a vers végén az atyákkal kötött szövetségről beszél a próféta. De kik voltak ezek az atyák? Kikkel kötött Isten szövetséget? Nem az egész akkori emberiséggel, hanem Izráel népének ősatyáival. Róluk van itt szó: Ábrahámról, Izsákról, Jákobról és Józsefről. Isten velük kötött szövetséget. A mindannyian szó logikusabb jelentése tehát az, ha Izráel népét értjük alatta, mindazokat, akik valóban ezektől az atyáktól származtak.

De kiről van szó, amikor az atyáról tesz említést? Nem egy atyánk van-e mindnyájunknak? – mondja Malakiás a kortársainak, Izráel népének – Nem Ábrahám-tól származunk-e? A következő kérdés, hogy ki is az atya, akiről Malakiás beszél?

VEGYES HÁZASSÁGOK?

Valószínűleg ezalatt Ábrahámot értette, hisz nagyon jól tudjuk, hogy Isten Ábrahámot választotta ki, és az ő családjának ígérte, hogy belőlük egy hatalmas nép fog származni, és a zsidó nép valóban őtőle származott. Így a kérdést így is fel lehetne tenni: nem Ábrahám-e mindannyiunk atyja? Jézus korában a farizeusok mindig erre hivatkoztak, mondván „Ábrahám a mi atyánk”. Másrészt viszont az atya szó alatt Istent magát is érthetjük, aki újjászülte Ábrahámot, hitet adva neki, és magának kiválasztotta és megteremtette Izráel népét, saját népét. Ábrahámot is erre a célra választotta ki, hogy egy nép származzon tőle, és ennek a népnek megszületése Isten munkája volt.

Ez az, amire a következő kérdés is utal: „nem egy Isten teremtett-e minket?”. Azaz: nem Isten volt-e az, aki Ábrahám magvából egy hatalmas népet hozott létre, abból a célból, hogy saját népe legyen a világ népei között? Hogy ez a nép az Övé legyen, és Őt szolgálja egész életében? Mózes első könyve és második könyvének eleje elmeséli nekünk, mint született meg ez a nép Ábrahámától, és mint vált több milliós néppé. Isten volt az, aki létrehozta ezt a népet, akik akkoriban az egyházat alkották, és ez nincs másként ma sem. Isten az, Aki ma is létrehozza egyházát és megteremti a gyülekezeteket, és Ő az, aki hívó embereket hoz a gyülekezetekbe, és megtérésre hív olyanokat, akik még nem ismerik őt. A kérdések tehát arra vonatkoznak, hogy vajon nem Isten az egyetlen atyja az izráeli népnek és minden hívőnek, és vajon nem Ő teremtett-e minket újjá, hogy Őneki élhessünk?

Malakiás próféta tehát ezekkel a kérdésekkel Izráel népét származására, eredetére emlékezteti. Ti vajon nem Istentől származtok-e, mint hívó emberek? A hit bennetek vajon nem Istentől van-e? Miért teszi ezt? Miért emlékezteti a próféta származására és eredetére ezt a népet? Miért kell egy hívó embert arra emlékeztetni, hogy Istentől származik, hogy Ő volt az, aki hitet és új életet adott neki Szent Lelke által? Azért testvéreim, mert a hívó embert Isten céllal választotta ki magának, ez a cél pedig a szentség, azaz, hogy a hívó ember Istennel megkülönböztetett életet éljen. Ne úgy éljen, mint a világ bármelyik embere, hanem Isten parancsait kutassa, és törekedjen az azoknak való engedelmességre, hogy életén keresztül Isten szentsége ragyoghasson fel a világ számára. Ez pedig kiváltság. Kiváltság volt akkor is Izráel népe számára, mert ők voltak egyedül Isten népe a sok nép közül. És kiváltság számunkra is, mert ismerhetjük a mi mennyei Atyánkat és megváltó Urunkat és a megszentelő Szentlelket. Isten a saját gyermekeit megkülönböztető módon magasabb méltóságra emelte, mint az Őbenne nem hívó embereket. Ezért mondja Isten az 5Móz4,7-ben: „Mert melyik nagy nemzet az, a melyhez olyan közel volna az ő Istene, mint mi hozzánk az Úr, a mi Istenünk, valahányszor hozzá kiáltunk?” A válasz egyértelmű: egyik nemzet sem olyan, mint a kiválasztott Izráel. Minden hívó embernek az a méltóság adatott, hogy Isten gyermekének vallhatja magát. És ez megkülönbözteti őket. Nem azért, mert jobbak, vagy mert kevésbé bűnösök, hanem mert az Úr szólított meg, és az Úrhoz tartozhatnak.

És ez igaz ránk nézve is, nem csak az Izráel népéből származó hívókra. Mert a Galata 3,29 szerint, ha Krisztuséi vagyunk, akkor az Ábrahám magva vagyunk. A János 1,12 szerint pedig, akik befogadták Krisztust, azoknak Isten hatalmat adott, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az Ő nevében hisznek. Azaz mind a mai napig nagy kiváltságot jelent Isten népe közé tartozni.

Hogyan kapcsolódik ez a kiváltságunk ahhoz, hogy Istenben nem hívó emberekkel házasodnak össze keresztyének? Úgy, hogy Isten szerint, aki nem hívó nőt vesz el, vagy hitetlen férfihoz megy hozzá, az megrontja Istennek vele kötött szövetségét, és azt a szentséget, kiváltságot, hogy az Ővé lehet, beszennyezi. Erről beszéljünk másodszer. A 11. vers ezt mondja: „megfertőztette Júda az Úrnak szentségét, amelyet ő szeret, és idegen istennek leányát vette el”. Azaz azzal, hogy a zsidó férfiak hitetlen nőket vettek el – még egyszer hangsúlyozom –, azzal az ige szavai szerint „megfertőztette Júda az Úrnak szentségét”. Nem becsülték meg azt a kiváltságos helyzetet és azt az új életet, amit Isten nekik adott. Ehelyett inkább választották a hitetlen asszonyokat. Bár volt olyan hatalmas a nép, hogy egymás között házasodjanak, hogy hívó férfi hívó nőt kereshessen magának, és hívó nő istenfélő férfihez mehessen hozzá, mégis inkább az egyházon kívülről választottak maguknak társat, és velük kötötték össze életüket. Manapság is hasonló a helyzet. Ma is előfordul ez a bűn. És hogy jobban megértsük, tisztáznunk kell azt is, hogy nem csak az a nem hívó, aki ateista, hanem az is, aki valaki mást tart Urának, és nem a Szentháromság Istent. Az ilyen emberrel összekötni az életünket Isten szemében Vele szembeni hűtlenséget jelent. Miért? Három okot sorol fel az ige.

Először is azt mondja Malakiás, hogy Izraelnek ez a tette szövetségszegés volt Istennel szemben. Egy szövetségben mind a két félnek be kell tartania mindazt, amit megígért, hogy megteszi. A II. Mózes 34,15-16 és sok más igevers tartalmazza azt a parancsot, hogy Izrael népe ne vegyen magának feleséget a pogány népek leányai közül. Izrael ezt el is fogadta, és volt idő, amikor be is tartotta. Malakiás korában azonban még a papok közül is voltak olyanok, akik megszegték ezt a parancsot és pogány bálványokban hívó nőket vettek feleségül. Testvéreim, micsoda botrány! (Képzeld el, hogy manapság egy gyülekezet vezető lelkésze egy buddhista, vagy bármely más valláshoz tartozó nőt vesz el, aki nem hisz a Szentháromság Istenben.) És a papok példája nyomán a nép is hasonlóan cselekedett. Az ige nem arra helyezi a hangsúlyt, hogy más nemzethez tartoztak, nem ez volt a baj. Istennek nem a nemzetiséggel van a baja, hanem a hitetlenséggel. Jézus Krisztus nemzetségtáblázatában is ott van a moábita Ruth, aki nem volt izráéli származású, de hívó nő volt. A fő kérdés tehát az, hogy hívó-e az, akit te társadnak kívánsz. Isten azt mondja, hogy szövetséget szeg az, aki hitetlennel házasodik. Ugyanis nem egyszerűen csak nem tartod meg az ígéretedet, hogy nem választasz hitetlen társat, hanem egyenesen fontosabbnak ítéled azt az egy embert, mint az Istennel való kapcsolatodat. Fontosabb neked az, hogy ő legyen a társad, mint azt, hogy a te szövetségesed Isten, aki megígérte neked, hogy megment, hogy megajándékoz kegyelmével, és bűneidre bocsánatot ad. Az ilyen házasság önmagában véve is bűn, mert Isten megtiltotta. Hát még, ha belegondolunk, hogy a vele való szövetséggel játszunk, amikor ezt az utat választjuk. Még egyszer hangsúlyozom, nem arról van szó, mikor a már megkötött házasságban az egyik fél megtér, hanem még a házasság előtti állapotról és a döntésről, hogy kit választasz magadnak társul.

Azonban, hogy ne pusztán a rideg parancsolat és engedelmesség tükrében lássuk ezt a tettet, Isten hűtlenségnek is nevezi ezeket a házasságokat. Miért? Gondoljuk végig. Egy hívó ember számára Isten az első az életében. Őt szereti, az Ő

VEGYES HÁZASSÁGOK?

akarát keresi, és neki igyekszik engedelmességével tetszeni. Isten a kapcsolatát az egyházba tartozókkal a vőlegény és a menyasszony kapcsolatához hasonlítja. Azt mondja, hogy te annyira fontos vagy számomra, mint a vőlegény számára a menyasszony. S amikor a hívő egy hitlennel kapcsolja össze az életét, Isten erről azt mondja, hogy hűtlenné lett Hozzá, lemondott Róla. Mert nem szereti annyira az Urat, hogy olyan társat válasszon magának, akivel még inkább tudja Őt dicsőíteni. Mert Isten megadta azt a csodát, hogy a házasságunk is Őt tudja dicsérni és dicsőíteni az által, hogy a két fél egymást erősítve egymás hitét támogatva tudja Istent szolgálni. Azt mondja Isten, hogy ha te egy hitlent választasz, olyan valakit választasz, aki engem gyűlöl, aki engem nem ismer, aki még a létezésemet sem ismeri el, s ha el is ismeri, akkor sem engem akar szolgálni. Így a házasságban az egység helyett kettősség alakul ki, és egy folytonos harc lesz az életünk, hogy hol is álljon Isten a házasságunkban. Ki a fontosabb? Azt fogjuk folyton egymás fejéhez vágni, hogy megint Istennel törődsz és nem velem? Vagy inkább szolgáljuk együtt az Urat? S az egység helyett lesz viszálykodás és megosztás. Az Úr azt mondja, hogy akik félik Őt és szeretik, mint ahogy Ő szereti a gyermekeit, azok nem akarnak olyan társat választani, aki gyűlöli az Urat, vagy éppenséggel nem akar Róla tudomást venni. Ha hitlent választasz, akkor nem olyan valakit szeretsz tiszta szívből, aki szereti azt az Istent, akit te. Ha hitlent választasz, akkor számomra fontosabb az, hogy ő a tiéd legyen, mint hogy Isten legyen az első az életedben. Ez olyan, mint ha megcsalnád Istent.

Harmadszor pedig arról beszél Malakiás, hogy az ilyen vegyes házasságok utálatosak Őelőtte. A 11. vers ezt írja: „utálatosság támadt Izráelben és Jeruzsálemben”. Isten nem szereti az ilyen házasságokat, és bár megvan a hatalma rá, hogy jót hozzon ki belőlük, de egyértelművé teszi, hogy nem az az akarata, hogy ilyen házasságok köttessenek. Isten azt szereti, ha az Ő gyermekei maguk között házasodnak, és együtt dicsőítik Őt házasságukkal is. Isten azért sem szereti az ilyen házasságokat, mert általában rosszul végződnek. Mind a tapasztalat, mind pedig az Ige azt mondja, hogy az ilyen esetekben általában a hívő fél az, aki enged a párjának, és aki inkább lemond hitéről, vagy legalább is kompromisszumokat köt annak érdekében, hogy a házassága megmaradjon, mint sem hogy a hitlen fél engedne, és így Isten háttérbe kerül. Sokan abban a reményben mennek hozzá hitlen emberekhez, hogy azok majd később úgymint megtérnek. Valóban jó dolog az Úrban való reménység, de Isten azt sehol sem garantálja nekünk, hogy ha házasságot kötünk egy hitlennel, akkor az majd megtér. Imádkozhatunk azért, hogy az Úr adjon megtérést hitlen házastársunknak, de mikor választanunk kell, Isten azt mondja, hogy olyat válasszunk, aki Benne hisz.

A gyakorlat azt mutatja, hogy nagyon sok hívő ember élete ment tönkre amiatt, hogy rossz házasságot kötöttek. Nagyon sok testvérrel találkoztam, akik az ilyen házasságok miatt tettek nagy kerülőket az életükben, és csak később találtak vissza az Úrhoz. Mindemellett sokan szenvedtek abban a fájdalomban is, hogy párjuk halálakor nem volt megtérve, és tudják, hogy úgy kell élniük az örökkévalóságot, hogy párjuk a kárhozatra jutott, míg maguk az örök életre igyekeznek. Ezért is figyelmeztet minket az Úr. Nem akarja, hogy ilyen fájdalomban legyen részünk. Isten természetesen tud kivételt tenni, és olyan esetekről is tudok, amikor megtért

a hitetlen fél, de testvérek, ne kísértésük Istent! Ő egyértelművé tette, hogy mi az Ő akarata, ezért igyekezzünk a szerint is tenni.

Nálunk bölcsőbb, és nagyobb hittel rendelkező hívőket is kísértésbe vitt már a vegyes házasság. A bölcs Salamon szívét is hitetlen feleségei vitték félre, ne gondoljuk, hogy mi, akik kevésbé ismerjük a bűn kísértését, jobban ellene tudunk állni annak, mint ő.

Végül pedig lássuk meg, hogy milyen súlyos következménye van az ilyen vegyes házasságoknak. Malakiás előtt Ezsdrás korában nagyon sok vegyes házasság kötött, és Isten ugyanúgy üzent népének. Ha valaki ilyen házasságban élt, és nem tért meg, nem bánta meg bűnét Isten előtt, annak a következménye az lett, hogy teljes vagyonát elkobozták, és kizárták a gyülekezetből. A papokat, akik nem tértek meg ebből, megfosztották tisztségüktől, nem szolgálhattak az Úrnak tovább. Ezsdrás könyvében mindezeket megtalálhatjuk. Malakiás által Isten a következőkkel fenyegette meg Izrael népét: „Elveszt az Úr mindenkit, aki ezt cselekszi. A vigyázót” (akiknek tanítaniuk kellett volna erről) „és a felelőt” (azaz a gyülekezeti tagokat), „a Jákob sátraiból, még ha áldozatot visz is a Seregek Urának”. Súlyos dolgot mond ki itt Isten. Azt mondja: elvesztek, még ha áldozatot hoztok is a Seregek Urának. Azt mondja, hogy ha az áldozatra apelláltok (az áldozat pedig Jézus Krisztus egyetlen áldozata), akkor is elvesztek, mert nem tértek meg a bűnből. Nem látjátok a kettősséget? – mondja az Úr Malakiás kortársainak – Nem látjátok meg? Ti áldozatot akartok bemutatni nekem, utána kiléptek a templomból, és mindent folytattok ugyanúgy tovább, mint eddig, az én akaratom ellenére. Ezért van, hogy elvesztelek titeket és megbüntetlek titeket. Napjainkban nincsenek szankcionálva az ilyen házasságok, nem zárnak ki senkit sem gyülekezetből, és nem is lehet ez célja senkinek. Ugyanakkor mivel mi is Urunk akarátát akarjuk követni mindenben, ezért hirdetjük azt, hogy nem kedvesek Istenünk előtt az ilyen házasságok.

Az Úr adjon bölcsességet nekünk, házásoknak, hogy a fiatalokat ilyen irányba tereljük! Az egyedülállóknak pedig kérjük Isten Lelkének vezetését és erejét, hogy az engedelmisséget választva meg tudjanak maradni az Ő útján! Ámen!

Imádkozzunk!

Hálát adunk Neked, mennyei Édesatyánk, hogy mikor mi még a bűnben éltünk, és nem ismertünk Téged, Te már akkor elküldted Urunkat és Megváltónkat, hogy a golgotai kereszten bemutatott áldozatáért mi is bűnbocsánatot és örök életet kaphassunk. Köszönjük, hogy arra méltattál minket, hogy gyermekeid lehessünk, pedig nem vagyunk sem különbek, sem jobbak senkinél. Hálát adunk Neked ezért a kiváltságért és köszönjük, hogy naponként kapcsolatban lehetünk Veled.

Köszönjük igéd útmutatását, köszönjük Lelked munkáját, aki fokozatosan változtatja meg gondolatainkat, érzéseinket, tetteinket, életünket. Kérünk, add, hogy a házasságaink is legyenek megszentelve, legyenek Neked odaszánva, és a Te dicsőségedet szolgálják! Urunk, látod, hogy a világ mennyire megveti manapság már a házasságot, és hogy milyen súlyos támadások és kísértések érnek bennünket, gyermekeidet is. Kérünk, hogy őrizz meg bennünket a Te utadon! Kérünk azokért a testvéreinkért, akik még a házasság előtt állnak, vezesd őket Szentlelked által, hogy olyan társat válasszanak, aki Benned gyönyörködik, és Téged dicsőít! Adj ne-

VEGYES HÁZASSÁGOK?

kik mind türelmet, mind erőt a várakozáshoz, és mindenekelőtt adj nekik Hozzád való hűséget!

Köszönjük, hogy nagy a Te kegyelmed és köszönjük, amikor egy házasságban mindkét felet újjáteremted. Köszönjük azokat a családokat ahol Te lehetsz az Úr és a Fő. Kérünk, őrizz továbbra is minket! Add, hogy a családjainkban Te legyél az első! Könyörgünk Urunk nem csak a házasságért, hanem az életünkért is, hogy valóban egyre inkább megszentelődve, Téged hirdethessünk, és Téged magasztalhassunk!

Kérünk, Urunk gyülekezetünkért! Köszönjük azokat az idős házasságokat, akik példaképeink lehetnek. Köszönjük a testvéreket, akik támogatnak bennünket a bajban, és köszönjük, hogy a válságba került házasságokban is ott vagy, és Te képes vagy meggyógyítani mindet. Kérünk, hogy Nálad keressünk gyógyírt minden bűnre és minden bajra! És kérünk, gyülekezetünk közösségéért is! Hadd lehessünk úgy egyek, ahogyan Te egy vagy az Atyával, és ez által az egység által hadd mutassunk meg Téged mindenkinek!

Kérünk Téged, hogy támogasd gyülekezeteink szegényeit, azokat, akik nehézségeket, terheket hordoznak! Támogasd a szenvedőket, a betegeket, az egyedül levőket! Lelked által erősítsd őket, és kegyelmed, irgalmad nagysága szerint szabadítsd meg őket bajukból! Kérünk Urunk egyházunkért, egyházunk vezetőiért! Adj nekik bátorságot az ige szerint dönteni minden dologban! Kérünk népünk vezetőiért is, hogy megtérve Téged szolgálhassanak! Imádkozunk magyar népünkért, hogy Te teremtsd újjá, Te adj megtéréseket, ébredést hazánkban, hisz Rád van szükségünk!

Köszönjük Urunk, hogy velünk voltál, és hogy velünk is maradsz. Kérünk, hadd áldjunk továbbra is Téged! Légy velünk, és maradj őriző pásztorunk!

Ámen.

Záróének: 198. dicséret

Ti keresztyének, dicsérjétek Istent

1. Ti keresztyének, dicsérjétek Istent,
Kik Úr Jézusnak e földön szolgáltok
És mindenkoron a szent helyen vagytok:
Dicsérjétek Istent!

2. Imádkozzatok az Atya Istennek,
Jézus nevében hozzá siessetek,
És tiszta szívet hozzá emeljetek:
Dicsérjétek Istent!

3. Áldjon meg minket az Atya Úr Isten,
Megigazítson a Fiú Úr Isten,
És megszenteljen a Szentlélek Isten
Mindenkoron! Ámen.